

Wie we ooit waren

Niamh Hargan bij Boekerij:

Twaalf dagen in mei
Wie we ooit waren

Niamh Hargan

Wie we ooit waren

Vertaald door Hanneke van Soest

ISBN 978-90-492-0951-3
ISBN 978-94-023-2830-1 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Nothing Good Happens After 2AM*
Vertaling: Hanneke van Soest
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Getty
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 Niamh Hargan
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Proloog

1 januari 2025

Het nieuwe jaar was nog maar een paar uur oud toen Robbie de hoek omsloeg naar Epworth Street. Het was koud en helder, iets wat in januari 's nachts maar zelden voorkwam in Londen, en alles was stil. Overal in de stad zouden mensen die niet waren teruggekeerd naar de plek waar ze vandaan waren gekomen nog urenlang hun kater uitslapen. Vroeger zou Robbie precies hetzelfde hebben gedaan.

Maar nu had hij een deadline. Zelfs tijdens de feestdagen werd elke seconde dat hij niet aan het werk was verpest door schuldgevoel dat hij liep te lanterfant, en zijn bureau – een onopvallend hoekje in een onopvallend kantoor in Holborn – riep hem.

Maar eerst deze kleine pelgrimstocht. Dit stomme, sentimentele gedoe.

Hij stak de straat over en liep naar een plomp gebouw van gele Londense baksteen. Hij liet zijn blik over de vertrouwde smalle deur gaan en probeerde door het enige raam in de gevel naar binnen te turen. Hij had geen idee waarom; het was alom bekend dat er toch niets te zien viel. Een paars fluwelen gordijn, inmiddels bedekt met een dikke laag stof, onttrok het interieur aan het zicht. Uiteraard hing er ook geen uithangbord boven de deur, wat destijds een heel bewuste keuze was geweest.

Maar goed, de mensen die wisten waar ze moesten kijken, von-

den altijd datgene waar Robbies blik vervolgens op viel. Het was nog steeds te zien, onder het nummer op de deur, ook al was de verf vervaagd.

Een half hart dat was versmolten met een halve schedel, de hele afbeelding niet groter dan de afdruk van een hand, maar het maakte meteen duidelijk waar het voor stond. Het was een universeel symbool.

Love and Death. Liefde en Dood.

Robbie sprak de naam bijna hardop uit, maar slikte hem meteen weer in. Hij gedroeg zich belachelijk. Hij lachte kort en zijn adem vormde een wolkje in de koude lucht.

Dat logo was toevallig wel zijn idee geweest. Niet het ontwerp, maar het concept erachter. 'Ik denk dat we bezoekers in elk geval iets moeten geven,' had hij al die jaren geleden tegen Otto gezegd. Een kruimel, een belofte, een fluistering van *ja, het is je gelukt, je bent naar de juiste plek gekomen.*

Het had destijds een hele opgave geleken om 'helemaal' naar Shoreditch te gaan, een wijk die in een 'onveilig' en, erger nog, 'saai' deel van Londen lag. In die tijd kon je nog niet navigeren met je telefoon en liepen mensen nog niet rond met een wereldwijd netwerk van vreemden in hun zak.

Als hij dat vergeleek met hoe het er in zijn jeugd en vroege volwassenheid aan toe was gegaan, en hoe gigantisch alles in een oogwenk veranderd leek te zijn, voelde hij zich stokoud. Ergens wist hij ook wel dat dat onzin was. Hij wist dat het stadse leven tegenwoordig ook veel voordelen had, en een daarvan was dat zijn bijna-tweeënveertigjarige vrienden het erover eens waren dat tweeënveertig eigenlijk nog piepjong was.

Nou ja, piep.

De laatste tijd voelde hij zich alleen niet meer zo jong. En vanochtend zeker niet, nu hij naar de gevel van Love and Death keek. Hoe had die journaliste de bar ook alweer genoemd? *De invloedrijkste club van de eeuw.* Als iets je het gevoel gaf oud te zijn, was dat het wel.

De bewuste journalist heette Esther, en Robbie had vlak voor de kerst schoorvoetend toegestemd in een Zoom-gesprek. Ze was

bezig met een ‘achtergrondartikel’, had ze gezegd. Een soort ‘mondeline overlevering’. Vanwege het aanstaande zo veel jarige bestaan van de club en zo.

‘Heb je altijd al bartender willen worden?’ had ze hem gevraagd, als openingszet.

Robbie had alleen maar gegrinnikt en had achterovergeleund in zijn bureaustoel. Hij had speciaal voor deze Zoom-sessie een vergaderruimte gereserveerd en met het luxe koffiezetapparaat een teleurstellende kop koffie voor zichzelf gezet.

‘Ik denk niet dat kinderen al dromen van een baan als bartender, wel?’

Hij in elk geval niet. Zelfs als hij daar wel van had gedroomd, had hij het niet ‘bartender’ genoemd – het was een van de vele dingen die Otto van de andere kant van de Atlantische Oceaan had meegebracht en die hij met zijn sterke persoonlijkheid had geïntroduceerd in de opkomende ambachtelijke cocktailscene in Londen.

‘Hoe ben je dan in die branche terechtgekomen?’ had Esther daarna gevraagd.

‘Eh...’

Robbie had gearzeld. Als hij eraan terugdacht, was het Anna-Claire geweest die hem had doen besluiten in een bar te gaan werken. De ironie daarvan ontging hem niet. Maar hij had geen zin om dat allemaal te delen met een hoofd en schouders op zijn computerscherm.

‘Ach, je weet hoe dat gaat. Ik ben er min of meer... in gerold.’

‘Ja, zo gaan die dingen,’ had Esther gereageerd. Haar stem had nog steeds hartelijk en opgewekt geklonken. Het was duidelijk niet de eerste keer dat ze met dit bijltje hakte. Een onwillige geïnterviewde leek haar niet van haar stuk te brengen. ‘Oké, laten we teruggaan naar het begin. Als je je dat tenminste nog kunt herinneren! Ik heb net de foto’s van de openingsavond bekeken. Zo te zien was het een behoorlijk wild feest.’

Robbie had de foto’s niet hoeven zien om te weten welk feest ze bedoelde. Op een bepaald moment in zijn leven had hij er bijna een studie van gemaakt. Oudejaarsavond 1999. Absint en rum,

gefotografeerd terwijl ze achter de bar werden ingeschonken. Mensen die dansten, toostten en elkaar op de mond kusten. Hoewel het statische beelden waren, straalden ze een en al leven en beweging uit. Er stond een nieuw millennium voor de deur en het kleine gezelschap zorgvuldig geselecteerde gasten in de kleine geheime bar in Shoreditch leek zich allesbehalve zorgen te maken over de millenniumbug of wat dan ook. Ze waren gekleed in veren en pailletten, vlinderdasjes en bretels, en waren dronken van het vooruitzicht dat hun iets spectaculairs te wachten stond. De avond daarop had Otto zijn beruchte fotograferverbod ingesteld. Daardoor waren die foto's nu nog waardevoller, omdat het iconische beelden waren.

‘Wat herinner je je het meest van die eerste dagen?’ had Esther gevraagd, en met een schok was Robbie teruggekeerd naar het heden. Hij had opeens heimwee naar een avond waar hij niet eens bij was geweest, meegesleept door de herinnering aan Love and Death en de legende die de bar was. Maar was dat niet altijd al het probleem geweest?

Hij had zijn keel geschraapt, zich weer op het scherm geconcentreerd en geprobeerd zijn antwoord zo achteloos mogelijk te laten klinken.

‘Ik ben er pas vijf jaar later gaan werken, dus daar kan ik je niets over vertellen,’ had hij geantwoord, en Joost mocht weten waarom hij eraan had toegevoegd: ‘Dat zou je aan El moeten vragen.’

Afgezien van hoe vreemd haar naam op zijn lippen aanvoelde, beseftte hij dat het niet helemaal waar was wat hij zei. Het was grappig wat tijd met je deed. Tegenwoordig durfde hij steeds minder op zijn geheugen te vertrouwen.

Haastig had hij zichzelf gecorrigeerd: ‘Nou ja... Zij begon ook pas in... Wanneer was het ook alweer? Ik meen 2002 of 2003. El was de eerste werknemer die Otto aannam. Voor die tijd stond hij helemaal alleen achter de bar.’

Robbie kon zich niet herinneren wat Esther daarop had gezegd of wat hij zelf had gezegd tijdens de rest van de dertig minuten die het interview had geduurd, alleen dat hij zo min mogelijk had willen vertellen.

Nu hij hier in Epworth Street stond, besepte hij maar al te goed dat het artikel vandaag zou worden gepubliceerd. Het zou straks in het hele land op keukentafels liggen, om nog maar te zwijgen van de clicks die er wereldwijd zouden volgen. Vele duizenden paren ogen zouden het zien.

Hij wist nog steeds niet of zijn eigen paar ogen daar ook bij zou zijn. Toch was hij blij dat hij vanochtend hiernaartoe was gegaan.

Het voelde goed om iets te doen om de verjaardag van Love and Death te vieren, hoe klein ook. Om nog maar te zwijgen van de sterfdag.

Robbie strekte zijn arm uit en streek met zijn vingers over het kleine hart-schedelsymbool op de deur. Het was een instinctief gebaar en hij keek naar zijn hand alsof die niet van hemzelf was. Nogal gênant allemaal, net als de melancholie die hem plotseling dreigde te overweldigen, maar het gaf hem ook een zekere voldoening. Het had iets filmisch.

Zelfs toen hij al verder was gelopen, kon hij het niet laten om op de hoek van de straat te blijven staan en een laatste blik op de bar te werpen.

En toen, nét voordat hij doorliep, zag hij haar.

Een vrouw met donker, kortgeknipt haar en een kersenrode donsjas waarin haar hele lijf leek te verdrinken, liep vanuit de tegenovergestelde richting naar de bar.

Robbies adem stakte in zijn keel en zijn hersenen probeerden razendsnel de puzzelstukjes in elkaar te passen. Deels om voor de hand liggende redenen: ze zag er anders uit en hij had haar hier niet verwacht. Bovendien was er nog iets: de flits van verbazing die hem vroeger vaak was overvallen als hij haar bij daglicht zag.

Per slot van rekening had hij deze vrouw vaak van opzij gezien. Toen ze eigenlijk nog maar een meisje was, had hij naast haar gestaan in het flakkerende licht van straatlantaarns, kaarslicht of het sepiakleurige schemerlicht in een of andere bar. Zo vreemd was het dus niet dat dat het beeld was dat in zijn geheugen was geprent.

Tenminste, zo zag hij haar meestal. Op een paar bijzondere uitzonderingen na.

Ze zag hem nu ook en bleef letterlijk als aan de grond genageld staan. Met open mond staaarde ze hem aan.

Je bent het echt, zei haar blik, en hij zag dat haar verbijstering meteen plaatsmaakte voor iets van plezier en zelfspot. *Natuurlijk ben jij het.*

We moeten elkaar niet meer hier ontmoeten.

Van alle bars in alle steden ter wereld, enz.

Robbie volgde haar blik terug naar Love and Death. De bar was niet meer wat hij ooit was geweest. En dat gold ook voor hemzelf en deze vreemde.

Maar na al die tijd waren ze allebei hier. Samen. Ze waren vanochtend wakker geworden in hun eigen bed en hadden de behoefte gevoeld hiernaartoe te gaan.

Dat moest toch wel iets te betekenen hebben? In het diepste, kwetsbaarste en minst betrouwbare deel van zijn ziel voelde Robbie dat hij die vraag met ja beantwoordde.

Deel I

I

De derde keer dat Robbie naar Love and Death kwam, was begin zomer 2005. Op woensdagochtend, drie uur 's nachts. Of kon je dat nog dinsdagnacht noemen? Hoe dan ook, toen hij in het holst van de nacht volkomen nuchter van huis ging, zei alles in hem dat hij naar het vliegveld moest gaan, en niet naar een geheime cocktailbar in Oost-Londen. Maar op de een of andere manier kon hij niet anders.

Inmiddels wist hij hoe hij de juiste straat en het juiste gebouw kon vinden. Hij had ontdekt dat potentiële klanten moesten aanbellen en een wachtwoord moesten geven, net als bij de oude Amerikaanse *speakeasies* uit de tijd van de drooglegging. Of, in dit geval, een wachtzin: 'Sint-Bibiana, bid voor mij'.

(Inmiddels had hij ook tijd gehad om uit te zoeken wat dat betekende. Bibiana, zo had hij ontdekt, was de beschermheilige van katers.)

Robbie hoefde niet lang na te denken om een lijstje te kunnen samenstellen van bekenden die zoiets nooit hardop zouden uitspreken. Het was heiligschennis. Erger nog, het had een verdacht katholieke bijklank. Toch wist hij niet hoe snel hij de woorden moest zeggen toen er die avond een stem uit de intercom van Love and Death kwam.

Meteen daarop klonk er een zoemend geluid en kon hij zichzelf binnenlaten.

Dat was nieuw, en vergeleken met zijn twee eerdere pogingen voelde het als vooruitgang. Tegelijkertijd maakte het hem ook nerveus. Sterker nog, hij kreeg een knoop in zijn maag en vroeg zich af of dat een goed of een slecht teken was.

Toen hij Love and Death binnenging, die aanvoelde als een donkere, warme cocon, drongen de zoete geur van wierook en het zachte geluid van jazzmuziek amper tot hem door, en het enige wat hij zag was de persoon die zich recht voor hem bevond.

Want op een kruk aan de bar zat een slanke man met een kaarsrechte rug, met een whiskyglas voor zich. Hij zat daar gewoon! Robbie kon zijn leeftijd moeilijk inschatten, zeker in het schaarse licht van de bar, maar hij had een opvallende krulsnor en droeg een donkergroen driedelig maatpak. Op de een of andere manier wist Robbie meteen dat het Otto Kettinger was – de man die hij zocht.

Driemaal is scheepsrecht.

Robbie keek even met open mond toe, alsof hij een godheid tegenover zich had, maar schudde het gevoel snel van zich af en stapte met uitgestoken hand op de man af.

‘Ik ben Robert,’ zei hij, want in die tijd noemde iedereen hem nog Robert. Zo noemde hij zichzelf ook.

‘Hallo,’ zei Otto loom terwijl hij hem de hand schudde. Zijn lome manier van praten had iets karikaturaals, zoals zo vaak wanneer Amerikanen zich buiten hun context bevonden (lees: buiten Amerika). Hij nam Robbie van top tot teen op, zonder de moeite te nemen zijn verbazing te verbergen. Sterker nog, hij deed er nog een schepje bovenop. ‘Wat kan ik voor je doen?’ vroeg hij.

Robbie haalde diep adem. Het was zover. Dit was zijn kans.

‘Ik zou hier graag komen werken,’ antwoordde hij. Beleefd maar zelfverzekerd. Hij had tenslotte enige ervaring op dat gebied. Als hij niet had geleerd door te zetten en te geloven dat hij net zo waardevol en competent was als andere mensen, had hij Belfast waarschijnlijk nooit verlaten.

Otto verloor meteen zijn belangstelling. ‘Sorry, jongen, ik neem niemand meer aan,’ zei hij, en het was vreemd hoe snel de sfeer in de bar leek te veranderen. Robbie had Otto’s nieuwsgierigheid

duidelijk gevoeld, de kracht ervan, de energie die zij uitstraalde, en nu die was verdwenen, was de leegte even duidelijk voelbaar.

‘Ik hoef er niet voor betaald te worden, als dat verschil maakt?’ voegde hij er snel aan toe. ‘Ik begrijp dat je niet... Eh, ik heb gehoord dat je alleen mensen aanneemt die persoonlijk door iemand worden aanbevolen. Trouwens, ik heb al een baan. Nou ja, vanaf september.’

‘O ja?’

Robbie knikte. ‘Bij de Citibank. Het is een soort stage. Ik ben net klaar met mijn studie geschiedenis en economie aan Oxford.’

Normaal gesproken reageerden mensen daar meteen op, of het nu positief of negatief was, en of ze het nu openlijk deden of juist probeerden te verbergen.

Otto reageerde helemaal niet. Langzaam nam hij een slok van de amberkleurige vloeistof in zijn glas. ‘Oké, mooi. Maar wat heeft dit te maken met cocktails serveren?’

Otto zette zijn glas op de bar en leunde iets naar achteren, alsof hij Robbie nu pas echt zag. ‘Laat me raden. Je hebt een paar mojito’s gemixt voor een stelletje nerds en die vielen in de smaak. Luister, ik heb niets tegen hobbyisten, jongen. Nou ja, eigenlijk wel, maar daar gaat het nu niet om. Wat ik bedoel is, veel succes met je studie economie of wat je ook hebt gestudeerd. Ik snap dat je een plek zoekt om de zomer door te brengen. Beetje drinken, meiden versieren. Helemaal prima. Moet je vooral doen. Maar niet hier.’

‘Wat?’ stamelde Robbie. ‘Nee! Dat is niet de reden... Ik bedoel...’ Hij maakte zijn zin niet af, voelde zich machteloos. Niets van wat Otto dacht kwam ook maar in de buurt van wat hij wilde zeggen. Dat had hij meteen duidelijk moeten maken, dacht hij, boos op zichzelf. Hij had het helemaal verkeerd aangepakt. Uit gewoonte schoof hij zijn bril – een eenvoudig, rechthoekig montuur – een stukje hoger op zijn neus.

‘Ik heb in het Randolph Hotel gewerkt,’ ging hij snel verder. Ineens was het probleem niet meer dat hij de woorden niet kon vinden, maar dat hij er te veel had, want ze rolden als vanzelf uit zijn mond. ‘Dat is een vijfsterrenhotel in Oxford. Dat zeg ik alleen

zodat je weet dat de klanten... Nou ja, laten we zeggen dat ze nogal kieskeurig waren. Hoe dan ook, ik moest sparen om een verlovingsring voor mijn vriendin te kunnen kopen – we gaan eind augustus trouwen, dus ik ben nu definitief, eh... van de markt, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik solliciteerde alleen bij het Randolph om geld te verdienen voor de ring. Ik wist niets van cocktails af, echt helemaal niets. Maar toen begon ik achter de bar en... Ken je dat gevoel... dat je ergens door geobsedeerd wordt?’

Even keek Otto Robbie alleen maar aan. Toen knikte hij. ‘Ja, dat ken ik.’

‘Zoiets had ik nog nooit meegemaakt,’ zei Robbie oprecht. ‘Ze hebben me bij het Randolph echt alles geleerd en al snel werkte ik wanneer ik maar kon, gewoon omdat ik het geweldig vond om te doen.’

Uiteindelijk had hij genoeg gespaard om niet alleen de ring met het diamantje voor Anna-Claire te kunnen kopen, maar ook om de zomer na zijn eindexamen door te komen. En dus was hij, net als vele eenentwintigjarigen voor hem en na hem, met een droom naar de grote stad vertrokken.

Dat was nu een maand geleden. Sindsdien was hij de cocktailbars van Londen afgegaan om er meer over te weten te komen. Er bleken verrassend weinig bijzondere bars te zijn. Robbie had aandachtig het reilen en zeilen in al die bars bestudeerd. Hij had de cocktails op de kaart geproefd en geprobeerd achter de verhoudingen van de ingrediënten te komen; hij had gesprekken aangeknoopt met de medewerkers achter de bar, waardoor ze hem – eerlijk is eerlijk – een beetje een rare gast hadden gevonden. Al doende was hem duidelijk geworden dat er maar één naam op ieders lippen lag: Otto Kettinger. De Yank. Uitvinder van de clementine, de ludlow en – uiteraard – de cecilia, om er maar een paar te noemen. In de American Bar in het Savoy had de barman tegen Robbie gezegd dat mensen die ‘deel uitmaakten van de scene’ het vaakst de cecilia bestelden.

Het had hem het heerlijke gevoel gegeven tot de ingewijden te behoren. Beetje hij beetje was hij meer te weten gekomen, zowel in de praktijk als in de donkere hoeken van het internet. Her en

der had hij informatie verzameld over hoe hij Love and Death kon vinden, wat vaak verwarrend was, omdat mensen elkaar tegenspraken. Hem was duidelijk geworden dat je de bar alleen via via kon vinden, als je de juiste mensen kende.

Gelukkig wist hij dit allemaal kort en bondig duidelijk te maken aan Otto.

‘Maar goed, ik heb dus nog de hele zomer voordat ik bij de Citi begin,’ ging hij door. ‘Bijna al mijn vrienden zitten momenteel in Indonesië. Maar ik heb geen zin om te gaan duiken of op het strand te liggen. En ik wil ook geen huizen bouwen voor Habitat for Humanity, als ik heel eerlijk ben, of bomen planten in het regenwoud of wat dan ook. Wat ik het liefst wil, is mijn vieux carré perfectioneren.’

Otto keek hem bedachtzaam aan. ‘Wat voor roggewhisky gebruik je?’

‘Rittenhouse.’

Otto klakte met zijn tong. ‘Dat verklaart alles. Probeer eens Sazerac. En durf ook eens Bénédictine-likeur te gebruiken. Veel mensen haken af na vijf milliliter, maar neem van mij aan dat je zeker tien milliliter moet gebruiken. Dat zorgt nou juist voor die aardse smaak.’

Robbie slikte en probeerde elk woord te onthouden. ‘Oké. Begrepen.’

‘Wat vind je eigenlijk zo leuk aan cocktails maken?’ vroeg Otto vervolgens.

Hij kon beter vragen wat Robbie er níét leuk aan vond. Hij wist niet waar hij moest beginnen. Hij snapte wel waarom Otto het vroeg, het was een test. En al zei hij het zelf, hij was goed in tests.

‘Ik lees graag over de geschiedenis van de cocktail. Ken je het boek *The Bon Vivant's Companion* van Jerry Thomas?’

Er verscheen een glimlach om Otto's lippen. ‘Jazeker.’

‘Geweldig boek, hè? Ik wist niet wat ik zag toen ik erachter kwam dat de eerste druk uit 1862 stamde. Ik wilde alles weten over de geschiedenis van cocktails. Het is ongelooflijk hoeveel sociale geschiedenis er in al die drankjes zit.’

Robbie zweeg even om op adem te komen, zo enthousiast was

hij. ‘Ik vind het geweldig dat cocktails ons verbinden met het verleden – en natuurlijk ook met elkaar in het heden. Goede drankjes mixen is te vergelijken met een instrument bespelen of een taal spreken. Het brengt mensen samen. Alleen hoeft je voor dat eerste geen talent te hebben. Cocktails mengen is vaak gewoon pure wiskunde. Natuurkunde. Ik denk dat ik het daarom zo leuk vind. Elke cocktail die ooit... Oké, misschien doe ik het de eerste paar keer verkeerd, maar ik weet zeker dat ik uiteindelijk de perfecte mix te pakken krijg, en dat ik die daarna in de vingers heb.’

Hij zweeg, want ineens drong tot hem door dat hij al een hele tijd aan het woord was. Even leek de stilte oorverdovend.

Toen klonk er ergens een harde klap. Aan de andere kant van de bar had een jonge vrouw een dienblad uit de glazenwasser gehaald en dat te hard op de afdruiplaat laten neerkomen – opzettelijk. Een hard oordeel misschien, maar wel terecht.

‘Sorry!’ riep ze zodra Otto en Robbie zich naar haar toe draaiden. Ze klonk alleen niet alsof ze er spijt van had.

Robbie kende die vrouw, of eigenlijk was ze nog maar een meisje. Hij kende haar in elk geval ‘van zien’ – zo zeiden mensen in Belfast dat. In gedachten zei hij nog vaak dingen zoals het in Belfast werd gezegd. Het meisje was lang en slank, met een donkerbruine pony die bijna voor haar donkerbruine ogen viel, en had haar dat tot aan haar middel reikte. Robbie herkende haar omdat ze hem niet één maar twee keer bij Love and Death had weggestuurd.

2

De eerste keer was hij voor openingstijd naar de bar gegaan.

Nadat hij had aangebeld en de magische woorden in de intercom had gezegd, was de deur net ver genoeg opengegaan om het hoofd en het bovenlichaam van de jonge vrouw te kunnen zien.

Ze had een wijd topje gedragen dat niet veel om het lijf had, en hij had zich afgevraagd of ze het misschien zelf had gehaakt. Zo zag het er tenminste uit.

‘Hij is er niet,’ had de vrouw gezegd toen Robbie naar Otto vroeg.

‘O. Weet je dan wanneer hij er wél is?’ had Robbie vervolgens gevraagd.

‘Dat weet ik niet.’

‘Dat weet je niet,’ had Robbie langzaam herhaald. Hij had gedacht dat zijn toon duidelijk maakte dat hij op nadere uitleg wachtte. Maar in de stilte die volgde ging ze er niet op in. Geen uitleg. Niets. Nada.

‘Ik zou hem graag even spreken, als dat kan,’ had hij er onverstoorbaar op laten volgen.

Helaas was zij nog onverstoorbaarder geweest.

‘Otto... houdt zijn vriendenkring graag klein. Hij is erg op zijn privacy gesteld. Maar bedankt voor je interesse.’

Daarna had ze de deur in zijn gezicht dichtgegooid.

De tweede keer was Robbie naar Love and Death gegaan toen de bar al open was. Na twintig minuten wachten in Epworth Street had de portier hem uiteindelijk binnengelaten en hem een plaats aan de bar gewezen. Robbie had zijn ogen goed de kost gegeven en alle details hongerig in zich opgenomen. Of misschien was ‘dorstig’ een betere omschrijving.

De ruimte, met plaats voor ongeveer dertig gasten, had iets broeierigs en intiems. Weelderige fluwelen meubelbekleding en lampenkappen met kwastjes veranderden een armoedige Londense zijstraat in een stukje Havana of New Orleans, zoals hij zich die steden voorstelde. Langs de wanden zag hij zitjes en in het midden stonden zes met kaarsen verlichte tafeltjes. Maar de ware blikvanger was de bar zelf. Robbie had nog nooit zo’n scala aan flessen drank gezien als hier tegen de achterwand stonden. Het had hem gefascineerd, niet zozeer vanwege de hoeveelheid als wel vanwege de verscheidenheid – de zeldzaamheid. Boven de bar hing een bronzen halve-cirkelconstructie met gloeilampen over de hele lengte, die zowel aan de boven- als de onderkant van het ontwerp uitstaken, en aan het plafond weerkaatste een rijkversierde art-decospiegel het licht, waardoor Love and Death in een warme gouden gloed werd gehuld.

Helaas stond het meisje dat Robbie eerder had ontmoet achter de bar. Er werkte die avond nog iemand: een gespierde jongeman met dreadlocks tot op zijn schouders. Tot Robbies teleurstelling voldeed de jongen niet aan de beschrijving van de mysterieuze bareigenaar die hem ter ore was gekomen. Toch wist hij door wie van de twee hij het liefst bediend zou worden.

Helaas kwam het meisje even later regelrecht op hem af. Ze herkende hem meteen.

Het gesprek dat volgde verliep tot zijn frustratie net als de vorige keer, al bood ze hem deze keer een drankje aan. ‘Ach, wat maakt het ook uit,’ had hij tegen zichzelf gezegd, waarom zou hij niet proberen wat van zijn expeditie te maken? Dan waren die twintig minuten wachten in elk geval niet voor niets geweest.

Ten slotte had hij de beste pisco sour geserveerd gekregen die hij waarschijnlijk ooit buiten Peru zou krijgen.

Nu keek hij naar de maker van die cocktail en zwaaide hij even naar haar.

‘Hallo,’ zei hij.

Ze zei niets terug, trok alleen haar wenkbrauwen op en knikte kort ter begroeting.

‘Dat is Eloise,’ lichtte Otto toe.

‘Of gewoon El,’ corrigeerde ze hem onmiddellijk, en de blik die ze elkaar toewierpen gaf Robbie het gevoel dat ze een stilzwijgend onderonsje hadden. Otto wist duidelijk hoe hij haar een reactie kon ontlokken.

‘El is mijn rechterhand,’ vervolgde hij.

‘En zijn linker,’ mompelde ze. Toch klonk er ongewild genegenheid in haar stem door, die ook op haar gezicht te zien was.

Otto glimlachte ook. ‘Wat denk je, El? Kunnen we deze zomer een *barback* gebruiken?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Niet echt.’

Otto boog zich op een samenzweerderige manier naar haar toe en dempte zijn stem. ‘Nee hè? Als we er een nodig hadden, hadden we die wel aangenomen. Maar ja, ik mag die knul wel.’

Robbie, die op nog geen meter afstand van de twee zat, wist niet of hij dat had mogen horen. Of dat hij moest doen alsof hij het niet had gehoord.

Hoe dan ook, Otto wendde zich al snel weer tot hem. ‘Weet je wat een *barback* is?’ vervolgde hij, waarna hij zijn handen theatraal in de lucht gooide. ‘Ach, wat zeg ik nou? Natuurlijk weet je dat niet! Honkbal, *barbacks* en kaas uit blik – drie dingen die julie mooie land vroeg of laat zal moeten omarmen, en als je het mij vraagt, beter vroeg dan laat.’ Hij nam nog een genietende slok van zijn drankje. ‘Simpel gezegd is een *barback* de assistent van een bartender. Ik ben zelf ook als *barback* begonnen, lang geleden, en ik heb later nooit meer zoveel geleerd als in dat jaar. Maar jij denkt vast dat het een stap terug is ten opzichte van wat je allemaal in dat chique hotelletje van je hebt gedaan. Dat is natuurlijk niet zo, maar je zou het kunnen *dénken*. We hebben het hier over citroenkrullen snijden, glazen opwrijven...’ Hij gebaarde naar de ijsbakken. ‘... en deze jongens goed houden en zorgen dat er altijd vol-

doende beschikbaar zijn. Als er één ding is waaraan ik in Love and Death geen concessies doe, is het wel aan het ijsbeleid.’

Robbie knikte begrijpend, alsof hij ook vond dat er niets erger was dan een ondermaats ijsbeleid. Hij betwijfelde alleen of wat ze bij het Randolph met het ijs deden wel een ‘beleid’ kon worden genoemd.

‘... en jij beweert dat je dat allemaal wilt doen in wat waarschijnlijk je laatste vrije zomer zal zijn, Robbie?’ vroeg Otto.

En zo werd Robert Robbie. En daar was hij maar wat blij om.

In de jaren die volgden, zou hij dat verhaal steeds opnieuw vertellen en het vergelijken met het moment waarop hij hoorde dat hij – een jongen geboren en getogen in de schaduw van de scheepswerf in Oost-Belfast – was toegelaten tot Oxford University. Hij vertelde het voor de grap, en mensen lachten inderdaad elke keer weer om zijn verhaal. Maar in zekere zin was de vergelijking ook terecht.

Robbie zag de reikwijdte van de kans die hem werd geboden en wilde zich maar al te graag aanpassen als hij die kon grijpen.

‘Late avonden, lange dagen?’ vervolgde Otto. ‘Voor, in jouw geval, letterlijk geen rooie cent?’

Zijn stem was met elke vraag luider gaan klinken en Robbie voelde zich steeds energiever, voelde de vurige blik van de oudere man. Ook El keek hem doordringend aan.

Toen verscheen er een glimlach op zijn gezicht en sprak hij de woorden die, zo zou je het kunnen stellen, de rest van zijn leven zouden verpesten: ‘Wanneer kan ik beginnen?’

3

Eloise Tippett was altijd al een nachtbraker geweest. Op haar zeventiende werkte ze in een waardeloze bar vol nog waardelozere mannen, en zelfs als ze na sluitingstijd naar de uitgang loodste – *je hoeft van mij niet naar huis te gaan, hoor, maar hier kun je niet blijven* – wist ze dat ze zélf niet naar huis zou gaan. De nacht was nog jong en El ook. Ze wilde niets liever dan onverstandige beslissingen nemen.

Op haar tweeëntwintigste woonde ze in een huis met drie slaapkamers in Hackney Wick, waar altijd zo'n vijf à zeven mensen verbleven. Het was een flexibel huishouden, dat je volledig moest accepteren om er te mogen wonen. Er leek altijd wel iemand te zijn die (luidruchtig) in de eerste fase van een affaire verkeerde, terwijl een ander (luidruchtig) midden in een langdurige relatiebreuk zat. Eén huisgenoot was onlangs begonnen met het Atkins-dieet, in de week dat een andere plotseling vol overgave vegetariër was geworden. Het huis was gevuld met gammele, aftandse meubels en de rommel uit vorige levens, en in de woonkamer voerde een vochtvreter een verloren strijd tegen optrekkend vocht. Achter de bank stond een groot, afgedankt demonstratiebord dat daar zijn definitieve plek leek te hebben gevonden. OORLOGSMISDADIGER stond er boven een close-upfoto van George W. Bush, en El had vaak het gevoel dat zijn blauwe ogen haar volgden, waar ze ook liep.

Dat vond ze niet prettig. Verder vond ze bijna alles aan het huis geweldig.

Haar ouders, daarentegen, zouden het vreselijk hebben gevonden, vooral haar vader. En hoewel El bijna was gestopt met dingen doen omdat haar vader ze zou afkeuren, vond ze dat nog steeds een groot pluspunt.

Tegen vier uur 's middags stommelde ze in haar slaapkamer rond toen Kat net wakker werd en haar wazig aankeek. Ze trok een verward gezicht naar El, die minstens tien gouden armbanden om haar pols schoof.

‘Heb je vanavond weer lange dienst?’ vroeg ze.

‘Mm-m,’ antwoordde El.

Kat keek haar meelevend aan. De ene avond de bar te moeten sluiten om hem de volgende avond weer te moeten openen was het allerkortste strootje dat je kon trekken. Het betekende dat je alles schoon moest maken én voorbereidingen moest treffen, en dat je tussen de diensten door weinig tijd had om iets anders te doen dan slapen. Kat begreep dat maar al te goed, ze werkte zelf in een bar in Soho, en El vond het prettig dat ze allebei ongeveer hetzelfde rooster hadden. Ze hield van seks zonder zich druk te hoeven maken over het ego van haar partner en zonder ergens bang voor te hoeven zijn. Hoewel ze inmiddels al een jaar bij elkaar waren en El bij Kat was ingetrokken, beschouwde ze hun relatie nog steeds als vrijblijvend.

‘Hoe was het gisteravond?’ mompelde Kat.

El antwoordde niet en concentreerde zich op het aanbrengen van haar donkere, bordeauxrode lippenstift. Ze moest toegeven, al was het stilletjes, dat ze gisteravond een van haar meer bijzondere diensten had gedraaid. En ze was erbij geweest op de avond dat James Blunt was binnengekomen.

Naast Otto werkten er in totaal zeven mensen bij Love and Death. Leon en Cormac bemanden om beurten de deur. Achter de bar werkten zijzelf en vier andere medewerkers in ploegen-dienst. Ze moesten allemaal volgens bepaalde regels werken.

Regel 1. Binnen negentig seconden nadat de kont van een klant de toegewezen zitplaats had geraakt, moest de menukaart van die